

IGLESIA CATÓLICA

[Officium Sancti Josephi a Cupertino]

Officium Sancti Josephi a Cupertino
confessoris. -- [S.l.] : [S.n.], [s.a.]

10 p., *5 ; 12°

Texto a dos tintas y a dos col. --

Fecha probable de imp. S. XVIII

1. Breviarios 2. Brebiarioak I. Título

R-7077

OFFICIUM
SANCTI JOSEPHI
A CUPERTINO
CONFESSORIS.

DIE XVIII. SEPTEMBRIS.

in festo sancti Josephi à Cupertino Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis, præter sequentia.

In primis Vesperis, quæ dicuntur de hoc festo, ad Magnificat, Antiphona. **Mórtuus sum, & víta mea est abscondita cum Christo in Deo.**

Oratio.

DEus, qui ad unigénitum Filium tuum exaltatum à terra ómnia trahere disposuisti: pèrfice propítius; ut méritis, & exemplo Seráphici Confessóris tui Joséphi supra terréas omnes cupiditates eleváti, ad eum pervenire mereámur. Qui tecum vivit, & regnat.

Deindè fit Commemoratio sacrorum Stigmatum in corpore sancti Francisci.

In primo Nocturno.

De Epístola secúnda B. Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Lectio

Cap. 4. b

DEus, qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illúxit in córdibus nostris ad illuminatióem sciéntiæ claritátis Dei, in fácie Christi Jesu. Habémus autem thesáurum istum in vasis fictilibus: ut sublimitas sit virtútis Dei, & non ex nobis. In ómnibus tribulatióem pátimur, sed non angustiámur: aporiámur, sed non destituimur: persecutióem pátimur, sed non derelinquimur: deijcimur, sed non perimus: semper mortificatióem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut & víta Jesu manifestetur in corpóribus nostris. Semper enim nos, qui vivimus, in mortem tradimur propter Jesum: ut & víta Jesu mani-

*

mani-

manifestetur in carne nostra mortali.

2. Euge serve bone & fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam : * Intra in gaudium Domini tui. * Domine quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucratus sum. Intra.

Leccio ij. Cap. 5.

Simus enim, quoniam si terrestris domus nostra hujus habitacionis dissolvatur, quod edificacionem ex Deo habemus, domum non manufactam, eternam in coelis. Nam & in hoc ingemiscimus, habitacionem nostram, quae de caelo est, superinducipientes : si tamen vestiti, non nudi inveniatur. Nam & qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus gravati : eo quod nolimus exoliari, sed supervestiri, ut absorbeatur quod mortale est, a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit nobis pignus spiritus. Audentes igitur semper, scientes quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur a Domino : (per fidem enim ambulamus, & non per speciem) audemus autem, & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, & praesentes esse ad Dominum.

3. Justus germinabit sicut li-

lium : * Et florabit in aeternum ante Dominum. * Plantatus in domo Domini, in atriiis domus Dei nostri. Et florabit.

Leccio iij. Cap. 12.

Si gloriari oportet (non expedit quidem) veniam autem ad visiones, & revelaciones Domini. Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) raptum hujusmodi usque ad tertium coelum. Et scio hujusmodi hominem (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) quoniam raptus est in Paradisum : & audivit arcana verba, quae non licet homini loqui. Pro hujusmodi gloriabor : pro me autem nihil gloriabor nisi in infirmitatibus meis. Nam, & si voluero gloriari, non ero insipiens : veritatem autem dicam : parco autem, ne quis me existimet supra id, quod videt in me, aut aliquid audit ex me. Et ne magnitudo revelacionum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meae angelus satanae, qui me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogavi, ut discederet a me : & dixit mihi : Sufficit tibi gratia mea : nam virtus in infirmitate perficitur. Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis,

ut inhábitet in me virtus Christi.

2. Iste cognôvit iustitiam, & vidit mirabilia magna, & exorâvit Altissimum : * Et inventus est in número sanctôrum. *3.* Iste est qui contempnit vitam mundi, & pervenit ad coeléstia regna. Et inventus. Glória Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Joséphus à Cupertino, oppido in Salentinis Diocesis Neritonensis, anno reparatae salutis millésimo sexcentésimo tertio, piis ibidem parentibus ortus, Deique amore praeventus, pueritiam atque adolescentiam summa cum simplicitate, morumque innocentia transégit. A diuturno, molestoque morbo patientissimè tolerato. Deiparae Virginis ope liberatus, se totum pietatis operibus, ac excolendis virtutibus dedit : utque Deo ad majora vocanti se intimius conjungeret, Ordini Seraphico nomen dare constituit. Post varios eventus voti tandem compos factus, apud Minores Conventuales in Coenobio Cryptulae, inter Laicos primum ob literarum imperitiam, deinde inter Clericos Divina dispositione connumeratus est. Sacerdotio post solémnia vota initiatus, perfectius sibi vitae institutum proposuit. Quam-

obrem mundanis quibuscumque affectibus, terrenisque rebus penè ad vitam necessariis illicò à se abdicatis, ciliciis, flagellis, catenis, omni demum asperitatum, ac poenarum genere corpus afflixit; spiritum verò sanctae orationis altissimaeque contemplationis assiduitate dulciter enutrivit. Hinc factum est, ut charitas Dei, quae jam erat in ejus corde à prima aetate diffusa, miro planeque singulari modo indices coruscaverit.

2. Honestum fecit illum Dominus, & custodivit eum ab inimicis, & à seductoribus tutavit illum : * Et dedit illi claritatem aeternam. *3.* Justum deduxit Dominus per vias rectas, & ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Eluxit praecipue ardentissimae ejus charitas in ecstasibus ad Deum suavissimis, stupendisque raptibus, quibus frequenter afficiebatur. Mirum autem, quod alienato à sensibus animo statim ab ecstasi eum revocabat solatibus obedientia. Hanc quippe virtutem eximio studio prosequeretur, dicere solitus, se ab ea veluti caecum circumducere, & mori potius velle, quam non obedire : paupertatem verò Seraphici Patriarchae ita aemulatus est, ut

morti proximus Prælato suo asserere verè potuerit, se nihil habere, quod more Religiosorum resignaret. Itaque mundo, sibi que mortuus vitam Jesu manifestabat in carne sua, quæ dum in aliquibus ex turpitudine obscenorum flagitium sentiebat, prodigiosum de se efflabat odorem, iudicium nitidissimæ illius puritatis, quam, immundo spiritu vehementissimis tentationibus frustra obnubilare diu conante, servavit illæsam, tum arcta sensuum custodia, tum jugi corporis maceratione, tum denique speciali protectione purissimæ virginis Mariæ, quam matrem suam appellare consuevit, ac veluti matrem dulcissimam intimo cordis affectu venerabatur, eamque ab aliis venerari exoptabat, ut cum ejusdem patrocinio, sicut ipse agebat, omnia bona consequerentur.

Amavit eum Dominus, & ornavit eum, stolam gloriæ induit eum : * Et ad portas paradisi coronavit eum.

Induit eum Dominus lorricam fidei, & ornavit eum. Et ad. Lectio vj.

¶ **A**c beati Iosephi sollicitudo à sua erga proximos charitate prodibat; tanto enim animarum zelo exardebat, ut omnium salutem modis omnibus instantissime procuraret. Extendens pariter charitatem suam in proximum sive pauperem, sive infirmum, sive quacumque alia tribulatione vexatum, quantum in ipso erat, illum recreabat. Nec alieni erant ab ejus charitate, qui objurgationibus, probris, omnisque generis injuriis ipsum appetere: nam eadem patientia, mansuetudine, vultusque hilaritate talia excipiebat, qua tot inter, ac tantas vicissitudines resplenduit, dum vel Moderatorum Ordinis, vel sacre Inquisitionis jussu hac illac errare, versarique coactus est. Quamquam verò populi non solum, sed viri Principes eximiam ejus sanctitatem, & superna charismata admirarentur; ea nihilominus erat humilitate, ut magnum se peccatorem reputans Deum enixè deprecaretur, ut sua ab eo illustria dona removeret; homines verò exoraret, ut in eum locum mortuum ejus corpus inicerent, ubi memoria sui esset prorsus oblitterata. At Deus, qui ponit humiles in sublime, quique Servum suum, dum viveret, coelesti sapientia, prophetia, cordium perscrutatione, curationum gratia, ceterisque donis cumulatissimè exornaverat, ejus quoque mortem iis, quibus ipse antea prædixerat, loco, ac tempore, anno

anno ætatis suæ sexagésimo primo, Auximi in Picéno præciòsam réddidit, sepulchrúm-que gloriòsum. Illum dénique etiã post óbitum miraculis coruscãntem Benedíctus Quartusdecimus Beatòrum, Clemens Tertiusdecimus Sanctòrum fastis adscripsit : ejus autem Officium, & Missam Clemens Quartusdecimus ejúsdem Ordinis ad universam Ecclesiã extendit.

II. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus, & dixit ad eum : Ingrédere in réquiem meam : * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. †. Iste est qui contémpsit vitam mundi, & pervénit ad coeléstia regna. Quia te. G. lória Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Lectio sancti Euangélli secundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore : Loquebãtur Jesus Principibus sacerdotum, & Pharisæis in parabolis, dicens : Símile factum est regnum coelòrum hómini regi, qui fecit nuptias filio suo. Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papæ.

Lib. 2. *Homiliar. Homil. 38. circa medium.*

Quia jam, largiente Dómino, nuptiarum domum, id est, sanctam Ecclesiã, intrástis,

solérter, fratres, aspícite, ne aliquid de mentis vestræ hábitu Rex ingrédians reprehéndat. Cum magno enim cordis timóre pensãndum est, quod prótinus súbditur : Intrávit autem rex, ut vidéret discumbéntes, & vidit ibi hóminem non vestitum veste nuptiáli. Quid, fratres charíssimi, éxprimi per nuptiãlem vestem putãmus ? Si enim vestem nuptiãlem baptísma, vel fidem dícimus, quis sine baptísmate & fide has nuptias intrávit ? Eo enim ipso foris est, qui necdum crédidit. Quid ergo debémus intelligere nuptiãlem vestem, nisi charitãtem ? Intrat enim ad nuptias, sed cum nuptiáli veste non intrat, qui in sancta Ecclesiã assistens fidem habet, sed charitãtem non habet. Rectè enim charitas nuptiãlis vestis vocãtur, quia hanc in se Cónditor noster hábuit, dum ad sociãndã sibi Ecclesiã nuptias venit.

II. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operãtus est, & de omni corde suo laudãvit Dóminum : * Ipse intercédât pro peccãtis ómnium populòrum. †. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, & pérmanens in innocéntia sua. Ipse intercédât.

Lectio viij.

Sola quippe dilectione Dei factum est, ut ejus Unigenitus mentes sibi electorum hominum uniret. Unde & Joannes dicit: Sic enim dilexit Deus mundum, ut Filium suum unigenitum daret pro nobis. Qui ergo per charitatem venit ad homines, eandem charitatem innouit vestem esse nuptialem. Omnis ergo vestrum, qui in Ecclesia positus Deo credidit, jam ad nuptias intravit: sed cum nuptiali veste non venit, si charitatis gratiam non custodit. Et certe, fratres, si quis ad carnales nuptias esset invitatus, vestem mutaret, congaudere se sponso & sponsae ex ipso sui habitus decore ostenderet, inter gaudentes, & festa celebrantes despectis vestibus apparere erubesceret. Nos ad Dei nuptias venimus, & cordis vestem mutare dissimulamus. Congaudent Angeli, cum ad caelum assumuntur electi. Quae ergo mente haec spiritualia festa conspiciamus, qui nuptialem vestem, id est, charitatem, quae sola nos speciosos exhibet, non habemus.

Sint lumbi vestri praecincti, & lucernae ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum quando

revertatur à nuptiis. *v.* Vigilate ergo: quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit. Et vos. Gloria Patri. Et.

Lectio ix.

Sciendum verò est, quia sicut in duobus lignis, superioriore videlicet, & inferioriore vestis texitur: ita in duobus praecipis charitas habetur, in dilectione scilicet Dei, & proximi. Scriptum quippe est: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota virtute tua, & proximum tuum sicut teipsum. Qua in re notandum est, quia in dilectione proximi mensura amoris ponitur, cum dicitur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dei autem dilectio nulla mensura constringitur, cum dicitur: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, ex tota virtute tua. Non enim jubetur quisque quantum diligat, sed ex quanto, cum dicitur, Ex toto; quia ille veraciter Deum diligit, qui sibi de se nihil relinquit. Duo ergo necesse est ut charitatis praecipia custodiat quisquis habere in nuptiis vestem nuptialem curat.

Te Deum laudamus.

Si verò hoc Festum occurrat in Quatuor Temporibus,